Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. RICHARD DE LA TOUR
представено на 20 май 2021 година [1]

Дело C-136/20

Наказателно дело
срещу
LU

(Преюдициално запитване, отправено от Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег, Унгария)

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Рамково решение 2005/214/ПВР — Взаимно признаване на финансовите санкции — Член 5, параграф 1 — Престъпление, свързано с „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“ — Обхват на престъплението — Финансова санкция, наложена в решаващата държава на притежателя на превозното средство за нарушение на задължението да посочи водача на превозното средство, заподозрян, че носи отговорност за извършването на нарушение на правилата за движение — Член 7, параграф 1 — Основания за отказ за признаване и изпълнение — Обхват и условия на проверката на изпълняващата държава по отношение на правната квалификация на престъплението“

I. Въведение

1. С настоящото преюдициално запитване от Съда се иска да уточни в каква степен компетентният орган на държава членка [2] може да откаже да признае и изпълни постановена в друга държава членка [3] присъда, с която се налага финансова санкция, когато счита, че извършеното в последната държава престъпление не попада в списъка на престъпленията, изключени от законодателя на Съюза от проверката за съществуването на двойна наказуемост на деянието съгласно Рамково решение 2005/214.

2. Запитването е отправено в рамките на производство по признаването и изпълнението от компетентния унгарски орган на решение за финансова санкция, постановено срещу един от неговите граждани — LU — от компетентния австрийски орган. Тази санкция е наложена с мотива, че LU, в качеството си на собственик на участвало в пътнотранспортно нарушение превозно средство, не е изпълнила задължението си да посочи самоличността на

[1] Език на оригиналния текст: френски.

[2] Наричана по-нататък „изпълняваща държава“ по смисъла на член 1, буква г) от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (ОВ L 76, 2005 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150 и поправка в ОВ L 349, 2014, стр. 67).

[3] Наричана по-нататък „решаваща държава“ по смисъла на член 1, буква г) от Рамково решение 2005/214.

водача, за когото се подозира, че носи отговорност за извършването на това нарушение. Докато компетентният австрийски орган счита, че нарушението на това задължение за идентифициране показва наличието на престъпление, свързано с „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“ по смисъла на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214, за което е изключена проверката за съществуване на двойна наказуемост на деянието, унгарският компетентен орган поддържа от своя страна, че посоченото нарушение не може да бъде квалифицирано по този начин.

3. Поставените от Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег, Унгария) въпроси по същество имат за цел да определят обхвата и условията на проверката, която може да извърши компетентният орган на изпълняващата държава, когато счита, че искането за признаване и изпълнение на финансовата санкция, отправено до компетентния орган на решаващата държава, е опорочено от грешка относно правната квалификация на престъплението по смисъла на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214. Тези въпроси са и повод Съдът да уточни понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, използвано от законодателя на Съюза в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от това рамково решение, при липсата на определение в правото на Съюза на това престъпление и в контекст, в който не е налице уеднаквяване на правилата за движение по пътищата в Европейския съюз.

4. В настоящото заключение ще предложа на Съда да постанови, че член 7, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае и изпълни решение, когато престъплението, така както е определено в правото на решаващата държава, не попада в обхвата на престъплението или на категорията престъпления, на които компетентният орган на решаващата държава се позовава в приложеното към това решение удостоверение за целите на прилагането на член 5, параграф 1 от Рамковото решение. Компетентният орган на изпълняващата държава обаче следва преди това да започне процедурата по консултиране, посочена в член 7, параграф 3 от това рамково решение.

5. Също така ще предложа на Съда да постанови, че член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че нарушението, свързано с „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, обхваща поведение, при което собственикът на превозно средство отказва да посочи водача, заподозрян, че носи отговорност за извършването на нарушение на правилата за движение.

II. Правна уредба

A. Рамково решение 2005/214

6. Съображения 1, 2 и 4 от Рамково решение 2005/214 гласят:

„(1) На заседанието си на 15 и 16 октомври 1999 г. в Тампере Европейският съвет подкрепи принципа на взаимното признаване, който да се превърне в крайъгълен камък на правното сътрудничество както по граждански, така и по наказателни дела.

(2) Принципът на взаимното признаване следва да важи за финансови санкции, които са наложени от съдебни или административни органи с цел улесняване изпълнението на такива финансови санкции в друга държава членка, различна от държавата членка, в която са били наложени.

[…]

(4) Настоящото рамково решение обхваща и финансовите санкции, които се налагат за нарушения на правилата за движение“.

7. Член 4, параграфи 1 и 2 от Рамково решение 2005/214 гласи:

„1. Едно решение заедно с удостоверението, което е предвидено в настоящия член, може да бъде предадено на компетентните органи на държава членка, в която физическото или юридическото лице, срещу което е постановено решението, разполага с имущество или получава доходи, обичайно пребивава, респ. — в случай на юридическо лице — има регистрирано седалище.

2. Удостоверението, за което се използва формулярът, който е даден в приложението, се подписва от компетентния орган на решаващата държава; при това органът удостоверява верността на съдържанието на удостоверението“.

8. Член 5, параграф 1, тридесет и трето тире и параграф 3 от това рамково решение предвижда следното, що се отнася до приложното му поле:

„1. Съгласно настоящото рамково решение следните престъпления, ако са наказуеми в решаващата държава и по начина, по който са определени в нейното право, водят до признаване и изпълнение на решенията и без проверка за съществуването на двойна наказуемост:

[…]

– поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата, включително нарушения на разпоредбите за времетраенето на управление и почивка на МПС, както и разпоредбите относно опасни товари,

[…]

3. В случаи, които не са уредени от параграф 1, изпълняващата държава може да постави признаването и изпълнението на едно решение — независимо от квалификацията на фактическите обстоятелства или от квалификацията на престъплението — в зависимост от това, че решението се отнася за действия, които съставляват престъпление по закона на изпълняващата държава“.

9. Член 6 от Рамково решение 2005/214, озаглавен „Признаване и изпълнение на решения“, е със следния текст:

„Компетентните органи в изпълняващата държава признават решение, което е предадено в съответствие с член 4, без всякакви допълнителни формалности и незабавно предприемат

необходимите действия за неговото изпълнение, освен ако компетентният орган реши да предяви някоя от причините за отказ [за] признаване или [за] изпълнение по член 7“.

10. Член 7 от това рамково решение, озаглавен „Причини за отказ [за] признаване или изпълнение“, гласи:

„1. Компетентните органи на изпълняващата държава могат да откажат признаването или изпълнението на решението, ако липсва удостоверението, предвидено в член 4, ако то е непълно или ако явно не съответства на решението.

2. Освен това компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че:

[…]

б) в някой от случаите по член 5, параграф 3 решението се отнася за деяние, което не съставлява престъпление по закона на изпълняващата държава.

[…]

3. Преди компетентният орган на изпълняващата държава да вземе решение по случаите, посочени в параграф 1 и параграф 2, букви в) и ж) за цялостен или частичен отказ от признаване или изпълнение на решение, [той] провежда по подходящ начин консултации с компетентния орган на решаващата държава и при необходимост отправя искане за незабавно предоставяне на цялата необходима допълнителна информация“.

Б. Австрийското право

11. Член 103, параграф 2 от Kraftfahrgesetz (Федерален закон за моторните превозни средства)[4] от 23 юни 1967 г., който се отнася до задълженията на собственика на превозното средство, гласи:

„Органът може да поиска информация относно самоличността на лицето, което в определен момент е управлявало превозно средство, идентифицирано чрез регистрационния му номер […], или което последно е паркирало превозното средство […] на определено място преди определен момент. Тази информация, която трябва да включва името и адреса на съответното лице, се съобщава от собственика по регистрация […]; ако собственикът не е в състояние да предостави тази информация, той е длъжен да посочи лицето, което може да направи това и следователно е адресат на задължението за предоставяне на информация; информацията, съобщена от задълженото за предоставянето ѝ лице, не освобождава органа от задължението да я провери, когато това е необходимо с оглед на обстоятелствата по случая. […] Информацията трябва да бъде предоставена незабавно, а в случай на писмено искане — в рамките на две седмици от получаването му […]“.

[4] BGBl. 267/1967, наричан по-нататък „KFG 1967“.

12. Член 134, параграф 1 от KFG 1967, отнасящ се до „[н]аказателни[те] разпоредби“, гласи следното:

„Който наруши този федерален закон […] извършва административно нарушение и се наказва с глоба до 5000 EUR, а при невъзможност тя да бъде събрана — с наказание лишаване от свобода до шест седмици […]“.

III. Спорът в главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда

13. С решение от 6 юни 2018 г.[5], влязло в сила на 1 януари 2019 г., Bezirkshauptmannschaft Weiz (административен орган на район Вайц, Австрия) налага финансова санкция в размер на 80 EUR на LU, унгарска гражданка. Тази санкция е наложена, тъй като LU в качеството си на собственик на регистрирано в Унгария превозно средство не е отговорила в предвидения в австрийското законодателство двуседмичен срок на искането на този административен орган да посочи името на водача на притежаваното от нея превозно средство, заподозрян, че носи отговорност за извършването на нарушение на правилата за движение.

14. На 27 януари 2020 г. въз основа на Рамково решение 2005/214 административният орган на район Вайц отправя до запитващата юрисдикция, която е и компетентният орган на изпълняващата държава, искане за признаване и изпълнение на решението от 6 юни 2018 г., придружено от удостоверението по член 4 от това рамково решение. От данните, с които разполага Съдът, е видно, че извършеното от LU нарушение е квалифицирано в удостоверението като „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“ по смисъла на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от посоченото рамково решение. Запитващата юрисдикция обаче има съмнения дали са налице условията за признаване и изпълнение на решението от 6 юни 2018 г. въз основа на тази разпоредба. Тя счита, че възприетата от компетентния орган на решаващата държава квалификация на разглежданото действие представлява „твърде широко“ тълкуване на правото на Съюза. Поведението, за което се твърди, че е виновна LU, представлявало неизпълнение на разпореждане на националните органи и не можело да спада към деянията, за които се изключва проверката за съществуването на двойна наказуемост по смисъла на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214.

15. При тези обстоятелства Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбата на член 5, параграф 1 от [Рамково решение 2005/214] да се тълкува в смисъл, че ако издаващата държава […] посочи санкционираното деяние, като се позове на една от споменатите в тази разпоредба квалификации, органът на изпълняващата държава […] не разполага с никаква свобода на преценка да откаже изпълнението и трябва да пристъпи към него?

2) При отрицателен отговор на предходния въпрос, може ли органът на изпълняващата държава […] да приеме, че квалификацията на деянието, посочена в решението на издаващата държава […], не съответства на съдържащото се в споменатото изброяване престъпление?“.

[5] Наричано по-нататък „решението от 6 юни 2018 г.“.

16. Унгарското, чешкото, испанското и австрийското правителство, както и Европейската комисия представят писмени становища.

17. Със съгласието на съдията докладчик е решено на основание член 61, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда да се отправят въпроси, на които същите страни отговарят писмено в определения срок.

IV. Анализ

18. С двата си преюдициални въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество от Съда да уточни дали и евентуално до каква степен компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае и изпълни решение, когато счита, че компетентният орган на решаващата държава неправилно се е позовал в приложеното към това решение удостоверение на една от категориите престъпления, посочени в член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, за които е изключена проверката за съществуването на двойна наказуемост на деянието.

19. В основата на тези въпроси е спорът между компетентните органи на решаващата и на изпълняващата държава относно тълкуването на понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“ по член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от това рамково решение.

20. Компетентният орган на решаващата държава счита, че в обхвата на това понятие попада нарушението от страна на собственика на превозно средство на задължението му да идентифицира водача, заподозрян, че носи отговорност за извършването на пътнотранспортно нарушение. Според австрийското право това нарушение представлявало нарушение на Кодекса за движение по пътищата. За сметка на това компетентният орган на изпълняващата държава счита, че компетентният орган на решаващата държава тълкува „твърде широко“ правото на Съюза, тъй като такова нарушение не може да попадне в обхвата на посоченото понятие. Според него решението от 6 юни 2018 г. не попада в материалния обхват на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 и се отнася до друго престъпление по смисъла на член 5, параграф 3 от това рамково решение, така че той би могъл да постави признаването и изпълнението на това решение в зависимост от условието да е изпълнен критерият за двойната наказуемост на деянието.

21. Този спор се обяснява с твърде специфичния контекст, в който се вписва делото по главното производство. Всъщност за разлика от други престъпления, изброени в член 5, параграф 1 от посоченото рамково решение, престъплението, свързано с „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, не е дефинирано в правото на Съюза и не е било предмет на общ подход между държавите членки.

22. За целите на анализа на поставените на Съда въпроси най-напред ще разгледам условията, при които компетентният орган на изпълняващата държава може да се увери, че разглежданото правонарушение попада в материалния обхват на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, и евентуално да откаже да признае и изпълни спорното решение. В този контекст предлагам да се разгледат разпоредбите, предвидени в член 7, параграф 1 от това рамково решение. Всъщност този член се отнася изрично до хипотезата, посочена според мен от запитващата юрисдикция, в която компетентният

орган на изпълняващата държава счита, че приложеното към спорното решение удостоверение, което възпроизвежда списъка от 39 престъпления, съдържащ се в член 5, параграф 1 от посоченото рамково решение, не съответства на това решение.

23. След това ще приканя Съда да тълкува понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, посочено в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214.

A. Обхват на проверката на компетентния орган на изпълняващата държава

24. В това отношение според постоянната практика на Съда с оглед на тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част[6].

1. Разпоредбата на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214

25. В самото начало следва да се отбележи, че член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, на който се позовава запитващата юрисдикция, не дава отговор относно естеството на проверката, която може да извърши компетентният орган на изпълняващата държава, за да се увери, че престъплението, така както е определено в правото на решаващата държава, попада в материалния обхват на тази разпоредба и не представлява неуредено от нея престъпление по смисъла на член 5, параграф 3 от това рамково решение.

26. Както е видно от заглавието му, член 5 от Рамково решение 2005/214 има за цел да определи приложното поле на това рамково решение. В член 5, параграф 1 от посоченото рамково решение законодателят на Съюза е изброил престъпленията, които водят до признаване и изпълнение на решенията и без проверка за съществуването на двойна наказуемост, и се уточнява, че определението на тези престъпления е предвидено в правото на решаващата държава[7]. Следователно съгласно практиката на Съда правото на решаващата държава урежда наказателната отговорност, по-конкретно приложимата санкция и образуването, на което тя се налага[8].

27. В член 5, параграф 3 от Рамково решение 2005/214 законодателят на Съюза предвижда, че проверката за съществуването на двойна наказуемост на деянието може да се изисква за престъпления, различни от посочените в член 5, параграф 1 от това рамково решение.

28. Следователно естеството на проверката, която компетентният орган на изпълняващата държава може да извърши, не е указано изрично.

6 Вж. решения от 3 март 2020 г., X (Европейска заповед за арест — Двойна наказуемост) (C-717/18, EU:C:2020:142, т. 21 и цитираната съдебна практика), и от 10 март 2021 г., Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg (C-365/19, EU:C:2021:189, т. 27 и цитираната съдебна практика).

7 Вж. решение от 4 март 2020 г., Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, т. 44).

8 Вж. решение от 4 март 2020 г. Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, т. 44).

2. Обща структура и цели на Рамково решение 2005/214

29. Разглеждането на структурата и целите на Рамково решение 2005/214, и по-специално на разпоредбите, предвидени в член 7, параграфи 1 и 3[9], позволява да се определи обхватът на проверката, която компетентният орган на изпълняващата държава може да извърши, за да установи дали разглежданото правонарушение, така както е определено в правото на решаващата държава, действително попада в някоя от категориите престъпления, посочени в член 5, параграф 1 от това рамково решение.

30. В това отношение от самото начало следва да се припомни, че целта на Рамково решение 2005/214 е да създаде ефикасен механизъм за трансгранично признаване и изпълнение на влезли в сила решения за плащане на финансова санкция от физическо или юридическо лице вследствие на извършването на някое от изброените в член 5 правонарушения[10]. Това рамково решение цели, без да се хармонизират законодателствата на държавите членки в областта на наказателното право, да гарантира изпълнението на финансовите санкции в тези държави благодарение на принципа на взаимно признаване[11].

31. Този принцип представлява „крайъгълен камък“ на правното сътрудничество както по граждански, така и по наказателни дела[12] и съгласно член 6 от Рамково решение 2005/214 се изразява в това, че компетентният орган в изпълняващата държава по принцип е длъжен без всякакви допълнителни формалности и незабавно да предприеме необходимите действия за признаването на решение, „което е предадено в съответствие с член 4“ от това рамково решение, „освен ако той реши да предяви някоя от причините за отказ [за] признаване или [за] изпълнение по член 7“ от посоченото рамково решение.

32. Отбелязвам, че прилагането на принципа на взаимно признаване изисква компетентният орган на решаващата държава да уведоми компетентния орган на изпълняващата държава за решение, което отговаря на изискванията по член 4 от Рамково решение 2005/2014, а в съответствие с член 7 от това рамково решение компетентният орган на изпълняващата държава —да започне процедура по консултиране, преди да приложи някое от основанията за отказ за признаване или изпълнение.

а) Проверката на компетентния орган на изпълняващата държава за спазването на изисквания, съдържащи се в член 4 от Рамково решение 2005/214

33. Съгласно член 4, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 компетентният орган на решаващата държава трябва да приложи удостоверение към решението си. Това удостоверение е формуляр-образец, съдържащ се в приложението към това рамково решение. То включва различни раздели, които трябва да бъдат попълнени от този орган. Тези раздели му позволяват да предостави минималните официални данни, по-специално

[9] Вж. решение от 3 март 2020 г., X (Европейска заповед за арест — Двойна наказуемост) (C-717/18, EU:C:2020:142, т. 21 и цитираната съдебна практика).

[10] Вж. членове 1 и 6 и съображения 1 и 2 от Рамково решение 2005/214 и решение от 4 март 2020 г., Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, т. 48 и цитираната съдебна практика).

[11] От постоянната съдебна практика следва, че както принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който самият се опира на реципрочното доверие между последните, имат основно значение в правото на Съюза, тъй като позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници (вж. решение от 10 януари 2019 г., ET (C-97/18, EU:C:2019:7, т. 17).

[12] Вж. съображение 1 от Рамково решение 2005/214.

за органа на решаващата държава, който е постановил решението, и за органа, компетентен да го изпълни, за физическото или юридическото лице, на което е наложена финансовата санкция, а също и сведения за естеството на решението и извършеното престъпление.

34. За целите на моя анализ е необходимо да бъде взета предвид по-специално информацията, изисквана в раздел ж), точки 2—4 от посоченото удостоверение, озаглавен „Решение за плащане на финансова санкция“.

35. Съгласно раздел ж), точка 2 от удостоверението, съдържащо се в приложение към Рамково решение 2005/214, компетентният орган на решаващата държава е длъжен, от една страна, да представи обобщено фактическото положение и да опише обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително неговото място и време, и от друга страна, да посочи вида и правната квалификация на престъплението и приложими законови разпоредби, въз основа на които е постановено решението, чийто текст трябва да се приложи към удостоверението [13].

36. Точка 3 от този раздел се отнася до престъпленията, попадащи в материалното приложно поле на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214. Компетентният орган на решаващата държава трябва всъщност да потвърди дали престъплението, както е определено в националното му право, „съставлява“ престъпление, попадащо в съдържащия се в този член списък, като направи отбелязване в съответната графа [14]. В този контекст законодателят на Съюза възпроизвежда списъка с 39 престъпления, съдържащ се в член 5, параграф 1 от това рамково решение.

37. От своя страна точка 4 от посочения раздел е посветена на другите престъпления, които не попадат в списъка, изготвен от законодателя на Съюза в член 5, параграф 1 от посоченото рамково решение и които компетентният орган на решаващата държава е длъжен да опише точно.

38. Съгласно член 4, параграф 2 от Рамково решение 2005/214 удостоверението се подписва от компетентния орган на решаващата държава, който удостоверява верността на съдържащите се в него данни.

39. Този стриктен и строг подход при описанието на разглежданото престъпление трябва да е в основата на взаимното доверие, по-специално в контекста на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, в който това доверие изключва проверката за съществуването на двойна наказуемост на деянието при особено тежки престъпления. Информацията, която предвиденото в член 4 от това рамково решение удостоверение съдържа, трябва да позволи на компетентния орган на изпълняващата държава да извърши проверка на решението, за да гарантира неговото правилно изпълнение, и по-специално да се увери, че то е прието от компетентен орган и попада в приложното поле на посоченото рамково решение. Именно в този контекст компетентният орган на изпълняващата държава може да провери с оглед на предоставената му информация дали разглежданото решение попада в материалния обхват на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, така че проверката за съществуването на двойна наказуемост на деянието е изключена, или пък в

[13] Вж. раздел к) от удостоверението.

[14] Когато престъплението попада в категорията престъпления, посочена в член 5, параграф 1, тридесет и девето тире от Рамково решение 2005/214 („престъпления, които са установени от решаващата държава и служат за прилагане на задължения, които произтичат от актове, които са приети в рамките на Договора за ЕО и на дял VI от Договора за ЕС“), която е особено широка, законодателят на Съюза изисква от компетентния орган на решаващата държава да посочи точно под кои разпоредби на приети в рамките на Договора актове попада наказуемият състав.

обхвата на член 5, параграф 3 от това рамково решение. Става въпрос обаче за ограничена проверка, която в зависимост от случая трябва да бъде придружена от консултации с компетентния орган на решаващата държава.

40. Ако удостоверението е представено, ако е пълно и ако съответства на решението, компетентният орган на изпълняващата държава трябва по силата на член 6 от Рамково решение 2005/214 да признае и изпълни това решение, без всякакви допълнителни формалности и незабавно да предприеме необходимите действия за неговото изпълнение. Така компетентният орган на изпълняващата държава признава посоченото решение, основавайки се на удостоверението, изпратено от компетентния орган на решаващата държава, което потвърждава редовността и изпълняемостта му.

41. Затова пък, ако удостоверението не е представено, ако то е непълно или „ако явно не съответства на решението“, съгласно член 7, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването или изпълнението на решението [15].

42. От една страна, от текста на тази разпоредба следва, че именно компетентният орган на изпълняващата държава трябва да прецени съответствието на удостоверението с изискванията, поставени с Рамково решение 2005/214, и да изведе последиците от евентуална нередност на последното. По този въпрос законодателят на Съюза предоставя на този орган възможността да откаже или не признаването или изпълнението на решението, независимо от пороците, които засягат удостоверението.

43. От друга страна, пороците, посочени от законодателя на Съюза в член 7, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, се отнасят до случаите, в които компетентният орган на решаващата държава не е изпълнил задълженията си по член 4 от това рамково решение, като е пропуснал да приложи удостоверението, да го попълни изцяло и или е представил удостоверение, което „явно“ не съответства на решението. Използването на наречието „явно“ в член 7, параграф 1 от посоченото рамково решение според мен показва волята на законодателя на Съюза да ограничи основанието за отказ за признаване и изпълнение на решението до наличието на явна грешка в удостоверението, като се има предвид взаимното доверие, което трябва да имат компетентните органи на решаващата и на изпълняващата държава, но също и императивните изисквания за ефективност, бързина и улесняване на механизма, който той се стреми да установи.

44. Последната предвидена от законодателя на Съюза хипотеза според мен обхваща случай като разглеждания във втория преюдициален въпрос, в който компетентният орган на изпълняващата държава счита, че въпросното престъпление, така както е определено в правото на решаващата държава, не съответства на престъплението, на което компетентният орган на решаващата държава се позовава за целите на прилагането на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214. С други думи, правната квалификация на престъплението е била неправилна.

[15] Член 4, параграф 1 от текста, озаглавен „Инициатива на Обединеното кралство, на Френската република и на Кралство Швеция с оглед на приемането от Съвета на рамково решение относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции“ (ОВ C 278, 2001 г., стр. 4) от 12 септември 2001 г. гласи: „Компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да не изпълни решението, ако предвиденото в член 2 удостоверение липсва или ако посочените в него данни са непълни или явно неточни“ [неофициален превод].

45. Според мен тази ограничена проверка трябва да позволи на компетентния орган на изпълняващата държава да провери въз основа на предоставената информация дали компетентният орган на решаващата държава не иска признаването и изпълнението на решение на основание член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, въпреки че разглежданото правонарушение, както е определено в правото на решаващата държава, *явно* не попада в обхвата на престъпленията, за които законодателят на Съюза изключва проверката за съществуването на двойна наказуемост на деянието, а напротив — представлява друго престъпление по смисъла на параграф 3 от този член. Преди всичко става въпрос да се гарантира спазването на материалния обхват на член 5 от това рамково решение, като се гарантира правилна правна квалификация на престъплението, в противен случай може да се наруши взаимното доверие и така да не се постигне целта на посоченото рамково решение.

46. Раздел ж), точки 2 и 3 от удостоверението, съдържащо се в приложението към Рамково решение 2005/214, дава възможност да за извършването тази проверка, тъй като изисква да се представят подробности относно правонарушението за целите на прилагането на член 5 от това рамково решение. Припомням, че всъщност тази точка 2 изрично изисква предоставянето на информация за престъпленията, за които е наложена санкцията, и включването на описание на обстоятелствата, при които е/са извършено/извършени престъплението/престъпленията, както и на данни за „[в]ид[а] и правна[та] квалификация на престъплението/престъпленията и приложими[те] законови разпоредби“.

47. Проверката, която извършва компетентният орган на изпълняващата държава, е още по-улеснена, тъй като престъплението, довело до налагането на финансова санкция, съответства на конкретно деяние, наказуемо във всички национални правни системи, като изнасилването, посочено в член 5, параграф 1, двадесет и осмо тире от Рамково решение 2005/214, или на престъпление или категория престъпления, което/която е определено(а) в правото на Съюза чрез минимални правила или е обект на общ подход между държавите членки.

48. В това отношение следва да се отбележи, че престъпленията, които водят до признаване и изпълнение на решението, без проверка за съществуването на двойна наказуемост на деянието, посочени в член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, по принцип отразяват основните форми на престъпност. В този смисъл по-голямата част от тях са предмет на хармонизация в правото на Съюза. Такъв е случаят например с участието в престъпна организация, което е определено в член 1 от Рамково решение 2008/841/ПВР [16], с терористичните престъпления, които са определени в член 3 от Директива (ЕС) 2017/541 [17], с трафика на хора, определен в член 2 от Директива 2011/36/ЕС [18], с детската порнография и престъпленията, свързани със сексуално насилие, определени в членове 2 и 3 от Директива 2011/93/ЕС [19], с нелегалния трафик на наркотици и психотропни вещества, определен в

[16] Рамково решение на Съвета от 24 октомври 2008 година относно борбата с организираната престъпност (ОВ L 300, 2008 г., стр. 42).

[17] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2017 година относно борбата с тероризма и за замяна на Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета, и за изменение на Решение 2005/671/ПВР на Съвета (ОВ L 88, 2017 г., стр. 6).

[18] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно предотвратяването и борбата с трафика на хора и защитата на жертвите от него и за замяна на Рамково решение 2002/629/ПВР на Съвета (ОВ L 101, 2011 г., стр. 1).

[19] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно борбата със сексуалното насилие и със сексуалната експлоатация на деца, както и с детската порнография и за замяна на Рамково решение 2004/68/ПВР на Съвета (ОВ L 335, 2011 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 18, 2012 г., стр. 7).

член 2 от Рамково решение 2004/757/ПВР [20], с измамата, определена в член 3 от Директива (ЕС) 2017/1371 [21], с подпомагането на незаконно влизане и пребиваване, определено в член 1 от Директива 2002/90/ЕО [22], с престъпленията против околната среда, определени в член 3 от Директива 2008/88/ЕО [23] или пък с незаконния трафик на предмети на културата [24].

49. В тези случаи компетентният орган на изпълняващата държава може по-лесно и по-бързо да определи дали престъплението, така както е описано от фактическа страна и е определено в законодателството на решаващата държава, чийто текст е приложен към решението, съответства на престъплението или категорията престъпления, на които се позовава компетентният орган на решаващата държава за целите на прилагането на член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, или на друго престъпление, попадащо в хипотезата по член 5, параграф 3 от това рамково решение.

50. Затова пък тази проверка, макар и ограничена, може да се окаже по-деликатна, когато престъплението или категорията престъпления, на които се позовава компетентният орган на решаващата държава, не са определени в правото на Съюза. Както посочих, настоящото дело е пример за това.

51. При тези обстоятелства считам, че задължението за консултиране, посочено в член 7, параграф 3 от Рамково решение 2005/214, придобива пълния си смисъл.

б) Процедурата по консултиране, започната от компетентния орган на изпълняващата държава съгласно член 7, параграф 3 от Рамково решение 2005/214

52. Съгласно член 7, параграф 3 от Рамково решение 2005/214, когато по-специално удостоверението не е представено, е непълно или явно не съответства на решението, компетентният орган на изпълняващата държава е длъжен да се консултира с компетентния орган на решаващата държава. Той трябва да започне тази процедура с всички подходящи средства и да поиска незабавно всяка необходима информация, преди да реши да не признае и да не изпълни това решение [25]. По този начин законодателят на Съюза показва волята си да установи конструктивен диалог между тези органи, така че да позволи поправянето на пороците, засягащи приложеното към решението удостоверение. Считам, че в хипотеза като разглежданата този диалог трябва да позволи на компетентния орган на решаващата държава или да поправи раздела, на който той се е позовал неправилно, или да предостави допълнителна информация, позволяваща на компетентния

[20] Рамково решение на Съвета от 25 октомври 2004 година за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици (ОВ L 335, 2004 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 66).

[21] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2017 година относно борбата с измамите, засягащи финансовите интереси на Съюза, по наказателноправен ред (ОВ L 198, 2017 г., стр. 29).

[22] Директива на Съвета от 28 ноември 2002 година за определяне на подпомагане на незаконното влизане, преминаването и пребиваването (ОВ L 328, 2002 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 33). Вж. също Рамково решение 2002/946/ПВР на Съвета от 28 ноември 2002 година за укрепване на наказателноправната рамка за предотвратяване на подпомагането на незаконното влизане, транзит и престой (ОВ L 328, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 30).

[23] Директива на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно защитата на околната среда чрез наказателно право (ОВ L 328, 2008 г., стр. 28). Вж. също Рамково решение 2005/667/ПВР на Съвета от 12 юли 2005 година за укрепване на наказателно-правната рамка за прилагане на законите срещу замърсяването от корабите (ОВ L 255, 2005 г., стр. 164; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 15, стр. 158).

[24] Вж. предложение за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно вноса на движими културни ценности (COM(2017) 375 final).

[25] Вж. в това отношение решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitieel Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансовите санкции) (C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 44).

орган на изпълняващата държава да прецени по-добре степента, в която престъплението, както е определено в правото на решаващата държава, попада в раздела, на който е направено позоваване в приложеното към решението удостоверение.

53. Едва след тази предварителна консултация компетентният орган на изпълняващата държава е свободен да прецени в съответствие с член 7, параграф 1 от Рамково решение 2005/214 дали трябва да признае или не изпратеното му решение.

54. С оглед на всички тези съображения предлагам на Съда да постанови, че член 7, параграф 1 от Рамково решение 2015/214 трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае и изпълни решение, когато престъплението, така както е определено в правото на решаващата държава, не попада в рамките на престъплението или на категорията престъпления, на които компетентният орган на решаващата държава се позовава в приложеното към това решение удостоверение за целите на прилагането на член 5, параграф 1 от това рамково решение. Компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае и изпълни посоченото решение само доколкото процедурата по консултиране, започната преди това на основание член 7, параграф 3 от посоченото рамково решение, не е позволила да се поправи грешката, която опорочава същото решение.

Б. Тълкуване на понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, посочено в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214

55. Припомням, че отправените до Съда въпроси произтичат от спора между компетентните органи на решаващата и изпълняващата държава относно тълкуването на понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, посочено в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214, по отношение на което е изключена проверката за съществуване на двойна наказуемост на деянието.

56. Доколкото това правонарушение не е определено във вторичното право на Съюза[26], струва ми се от съществено значение Съдът да се възползва от тази възможност, за да тълкува използваните от законодателя на Съюза термини, което ще позволи на запитващата юрисдикция да определи степента, в която компетентният орган на решаващата държава е допуснал грешка в преценката.

[26] При сегашното състояние на правото на Съюза само някои аспекти на законодателството в областта на движението по пътищата в действителност са хармонизирани от правото на Съюза: свидетелството за управление (Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, 2006 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216), използването на обезопасителни колани (Директива 91/671/ЕИО на Съвета от 16 декември 1991 година за сближаване на законодателствата на държавите членки във връзка със задължителното използване на обезопасителни колани в моторните превозни средства под 3,5 тона (ОВ L 373, 1991 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 99), изменена с Директива 2003/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 април 2003 година (ОВ L 115, 2003 г., стр. 63; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 11, стр. 127), организация на работното време на автомобилните превозвачи (Директива 2002/15/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2002 година за организацията на работното време на лицата, извършващи транспортни дейности в автомобилния транспорт (ОВ L 80, 2002 г., стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 125), обменът на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата (Директива (ЕС) 2015/413 на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2015 година за улесняване на трансграничния обмен на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата (ОВ L 68, 2015 г., стр. 9).

57. Това дело всъщност илюстрира опасенията, които много преди това са изразени от Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК) по повод на работата по европейски кодекс за движение по пътищата и автомобилен регистър [27]. ЕИСК отбелязва, че „Рамково решение [2005/214] предполага и изисква уеднаквяване на правилата за движение по пътищата в Европа“ [28] [неофициален превод], тъй като това уеднаквяване е необходимо, за да се „избегне възможността деяние, което представлява престъпление в една държава, да не се приема за такова в друга държава“ [29] [неофициален превод]. В този смисъл в становищата си държавите членки изказват различни мнения по тълкуването на понятието, използвано от законодателя на Съюза в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214. Докато унгарското и чешкото правителство по същество поддържат, че нарушението „неразкриване на водача на превозно средство“ не е сред посочените в този член, испанското и австрийското правителство, както и Комисията, напротив, считат, че законодателство като разглежданото в главното производство попада в обхвата на „разпоредбите за движение по пътищата“ по смисъла на посочения член.

1. Текстът на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 и структурата, в която се вписва тази разпоредба

58. В самото начало трябва да се отбележи, че между текстовете на различните езици на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире на Рамково решение 2015/214 съществуват различия.

59. Всъщност, докато в текста на френски език на този член законодателят на Съюза говори за „поведение, което противоречи на правилата за *движение по пътищата*“ [30], в текста на словенски се говори за „поведение, което противоречи на правилата за *безопасност на движението по пътищата*“ [31] („ravnanja, ki so v nasprotju s predpisi o varnosti v prometu“), а текстовете на италиански („infrazioni al codice della strada“) и полски език („naruszenie przepisów ruchu drogowego“) се отнасят до нарушения на „кодекса за движение по пътищата“ [32].

60. Първо, констатирам, че текстовете на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 на повечето езици съответстват на текста на френски език, като по този начин изолират текстовете на словенски, който посочва само правилата за безопасност на движението по пътищата, и на италиански и полски език, препращащи единствено към нарушенията на кодекса за движение по пътищата. В този смисъл текстовете на испански („conducta contraria a la legislación de tráfico“), немски („gegen die den Straßenverkehr regelnden Vorschriften verstoßende Verhaltensweise“), гръцки („symperiforá pou paraviázei kanonismoús odikís kykloforías“), английски („conduct which infringes road traffic regulations“), литовски („elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles“),

[27] Вж. Становището по собствена инициатива на Европейския икономически и социален комитет относно „Европейски кодекс за движение по пътищата и автомобилен регистър“ от 29 януари 2004 г. (ОВ C 157, 2005 г., стр. 34), наричано по-нататък „Становище на ЕИСК относно европейския кодекс за движение по пътищата“.

[28] Вж. Становище на ЕИСК относно европейския кодекс за движение по пътищата (т. 5.3, буква а).

[29] Вж. Становище на ЕИСК относно европейския кодекс за движение по пътищата (т. 6.7).

[30] Курсивът е мой.

[31] Курсивът е мой.

[32] Текстът на френски език на раздел ж), точка 3 от удостоверението, съдържащо се в приложение към Рамково решение 2005/214, също се отнася до „поведение, което противоречи на кодекса за движение по пътищата“.

унгарски („olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait“), а също и словашки език („správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“) се отнасят към поведение, което противоречи на правилата или правната уредба относно движението по пътищата.

61. На второ място, отбелязвам, че текстът на френски език на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 произтича от формулировката, използвана в член 1 от Споразумението за сътрудничество по производства по пътни нарушения и по налагане на свързаните с тях парични санкции, одобрено с Решение на Изпълнителния комитет от 28 април 1999 г.[33], споразумение, което е включено в достиженията на правото от Шенген[34].

62. Член 1 от това споразумение определя „[п]ътно[то] нарушение“ като „*поведение, което противоречи на правилата за движение по пътищата* и се счита за престъпление или административно нарушение, включително нарушенията на разпоредбите, които се отнасят до времето за управление на превозното средство и за почивка, както и на разпоредбите, които се отнасят до превоза на опасни товари“[35]. Текстовете на италиански, полски и словенски език не се различават от текстовете на останалите езици на член 1 от посоченото споразумение и определят пътното нарушение като действие или поведение, което противоречи на правилата за движение по пътищата[36].

63. От това стигам до извода, че като използва в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 израза „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, законодателят на Съюза е имал предвид „нарушенията на правилата за движение по пътищата“.

64. Това впрочем се потвърждава от текста на съображение 4 от Рамково решение 2005/214, в което законодателят посочва, че Рамковото решение „обхваща и финансовите санкции, които се налагат за *нарушения на правилата за движение*“[37].

65. Предвид това не споделям гледната точка, изразена от унгарското правителство в неговото становище, че по същество действията, посочени в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214, следва да се ограничат до тези, които накърняват безопасността на движението по пътищата. Използваните термини както в този член, така и в съображение 4 от това рамково решение, ясно показват волята на законодателя на Съюза да не ограничава материалното приложно поле на посочения член само до нарушение на правилата или нормите за безопасност на движението по пътищата, какъвто е случаят в рамките на Директива 2015/413, а по-скоро да го разшири до съвкупността от правила, уреждащи движението по пътищата, независимо от естеството на текстовете, с които те са приети.

[33] ОВ L 239, 2000 г., стр. 428; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 18).

[34] Вж. в това отношение *Jekewitz*, J. L'initiative de la République fédérale d'Allemagne relative à la coopération dans le cadre des procédures relatives aux infractions routières et à l'exécution des sanctions pécuniaires y relatives., La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne, Éditions de l'Université de Bruxelles, Bruxelles, 2001, p. 133—139, по-специално, стр. 137.

[35] Курсивът е мой.

[36] Текстът на италиански гласи „Atto contrario alle norme che regolano la circolazione stradale“, този на полски — „Zachowanie naruszające przepisy o ruchu drogowym“, а този на словенски език — „vedenje, s katerim se krši prometne predpise“.

[37] Курсивът е мой.

66. Тези термини позволяват да се отчете разнородността на националните законодателства относно движението по пътищата в Съюза както относно формата, така и по същество.

67. По отношение на формата правилата за движение по пътищата не са непременно събрани в специален кодекс, какъвто е кодексът за движение по пътищата [38], а могат да бъдат кодифицирани в различни законови и подзаконови актове, какъвто е случаят в Германия [39].

68. По същество правилата за движение по пътищата разкриват значителни различия между държавите членки, независимо от хармонизирането, което вече е извършено с международните конвенции [40]. Лесно може да се констатира, че пътните знаци и пътната маркировка, изискванията за придобиване на свидетелство за управление [41], ограниченията на скоростта или пък пределните стойности на алкохола в кръвта могат да се различават в отделните държави членки [42]. В този смисъл ЕИСК отбелязва, че „и ако съществуват значителни различия по отношение на самото формулиране на основните правила за движение, положението е още по-сериозно, що се отнася до тяхното тълкуване и прилагане в различните държави членки — положение, което е резултат от различни преценки относно нарушенията, но също и от много различна палитра от санкции, приложими към тях“ [43] [неофициален превод]. В този контекст Съдът припомня в решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitieel Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансовите санкции) [44], че правонарушенията, изразяващи се в „поведение, което

[38] В Белгия тази правна уредба не е под формата на кодекс, а се съдържа в Arrêté royal portant règlement général sur la police de la circulation routière et de l'usage de la voie publique (Кралския указ относно общите правила за пътна полиция и за използването на обществените пътища) от 1 декември 1975 г. (*Moniteur belge* от 9 декември 1975 г., стр. 15627), последно изменен с Arrêté du Gouvernement flamand (Постановление на фламандското правителство) от 15 януари 2021 г. (*Moniteur belge* от 4 февруари 2021 г., стр. 8401).

[39] Правната уредба в областта на пътното движение в Германия се съдържа в редица закони, по-специално в Straßenverkehrsgesetz (Закон за движението по пътищата) от 6 март 1909 г., в редакцията му, публикувана на 5 март 2003 г. (BGBl. 2003 I, стр. 310, поправка, стр. 919), последно изменен със Закона от 26 ноември 2020 г. (BGBl. 2020 I, стр. 2575), и в Straßenverkehrs-Ordnung (Правилник за движение по пътищата) от 6 март 2013 г. (BGBl. 2013 I, стр. 367), последно изменен с Наредба от 18 декември 2020 г. (BGBl. 2020 I, стр. 3047), които съдържат основните правила за движение по пътищата, както и в Personenbeförderungsgesetz (Закон за превоза на лица) от 21 март 1961 г., в редакцията му, публикувана на 8 август 1990 г. (BGBl. 1990 I, стр. 1690), последно изменен със Закона от 3 декември 2020 г. (BGBl. 2020 I, стр. 2694), и в Straßenverkehrs-Zulassungs-Ordnung (Правилник за регистрацията на превозните средства за движение по пътищата) от 26 април 2012 г. (BGBl. 2012 I, стр. 679), последно изменен с Наредба от 26 ноември 2019 г. (BGBl. 2019 I, стр. 2015), който урежда процедурата по регистрация на превозните средства и задължителното застраховане и съдържа правила, приложими за производството и използването на превозните средства.

[40] Вж. по-специално Международната конвенция за движение по пътищата, подписана в Париж на 24 април 1926 г., Конвенцията за движение по пътищата, подписана в Женева на 19 септември 1949 г., и Конвенцията за движение по пътищата, подписана във Виена на 8 ноември 1968 г. Вж. в това отношение Становище на ЕИСК относно европейския кодекс за движение по пътищата (т. 3).

[41] Вж. Становище на ЕИСК относно европейския кодекс за движение по пътищата (т. 4).

[42] Например условията за лишаване от правото да се управлява моторно превозно средство и за отнемане на свидетелството за управление, вж. по-специално решения от 7 юни 2012 г., Vinkov (C-27/11, EU:C:2012:326), и от 23 април 2015 г., Aykul (C-260/13, EU:C:2015:257).

[43] Вж. Становище на ЕИСК относно европейския кодекс за движение по пътищата (т. 4.5).

[44] C-671/18, EU:C:2019:1054.

нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, не са третирани еднакво в различните държави членки, някои от които ги квалифицират като административни нарушения, а други ги определят като престъпления[45].

69. Разпоредбите за движение по пътищата се отнасят както до използването на обществените пътища и техните пътни знаци и маркировка, така и до задълженията на собствениците на превозни средства (процедура по регистрация, сключване на застраховка „Гражданска отговорност“ и т.н.) и на водачите (притежаване на свидетелство за управление, спазване на правилата за пътните знаци и маркировката и за безопасност на движението по пътищата и т.н.), а също и до санкциите, приложими при нарушаване на тези задължения. Следователно понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, използвано в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214, може да обхваща множество деяния и също толкова правонарушения, чиито съставни елементи могат да се различават в отделните държави членки.

70. В този смисъл, макар в становището си унгарското правителство да поддържа, че компетентният орган на решаващата държава е длъжен да приложи правото, както и да тълкува и квалифицира деянията, спадащи към категориите престъпления, посочени в член 5, параграф 1 от Рамково решение 2005/214, възможно най-стеснително, това не променя факта, че разпоредбите за движение по пътищата, на които се позовава законодателят на Съюза в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от това рамково решение, имат много широко приложно поле. Понятието „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, се различава от останалите понятия, посочени в същия член, отнасящи се до конкретни деяния, като организиран грабеж, незаконна търговия с човешки органи, мошеничество или пък незаконно отвличане на летателни средства.

71. В този контекст считам, че задължението на собственика на превозно средство да идентифицира лицето, заподозряно, че носи отговорност за извършването на пътнотранспортно нарушение, попада в обхвата на разпоредба, която урежда движението по пътищата, и че неизпълнението на това задължение попада в материалното приложно поле на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214.

72. В конкретния случай съдържащата се в член 103 от KFG 1967 правна уредба има за цел да определи „задълженията на собственика по регистрация на превозното средство или на ремаркето“. С други думи, именно поради качеството си на собственик на превозно средство, за което е установено, че участвало в извършването на пътнотранспортно нарушение, собственикът на това превозно средство трябва да съдейства за установяването на самоличността на водача. От член 134, параграф 1 от KFG 1967, отнасящ се до „[н]аказателни[те] разпоредби“, следва, че който наруши това задължение, извършва административно нарушение, и се наказва с глоба, а при невъзможност за нейното

[45] Вж. решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitieel Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансовите санкции) (C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 48 и цитираната съдебна практика). Вж. също заключението на генералния адвокат Bot по дело Комисия/Парламент и Съвет (C-43/12, EU:C:2013:534, т. 38), в което той посочва, че елементите на фактическия състав на пътнотранспортните нарушения, посочени в Директива 2011/82/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година за улесняване на трансграничния обмен на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата (ОВ L 288, 2011 г., стр. 1), заменена с Директива 2015/413, също не са хармонизирани на равнището на Съюза, като те, също както и приложимите санкции за тези нарушения, се определят от държавите членки.

събиране — с наказание лишаване от свобода. В настоящото дело финансовата санкция е в размер, надвишаващ границата, определена в член 7, параграф 2, буква з) от Рамково решение 2005/214.

73. Подобно задължение съществува и в други държави членки, като например Франция [46] или Белгия [47].

74. Идентифицирането на водача на превозно средство има за цел да гарантира реда и контрола на движението по пътищата, както подчертава в становището си австрийското правителство. Според мен това задължение преследва същата цел като тази, която е свързана със задължението на собственика да постави на превозното средство табела с регистрационния му номер, предназначена за неговото идентифициране.

75. Това идентифициране е от съществено значение за целите на ангажирането на гражданската отговорност на собственика на превозното средство или на наказателната отговорност на водача. В приложение на принцип за индивидуализиране на наказанията единствено водачът носи наказателна отговорност за извършените от него нарушения при управлението на превозно средство. Следователно е необходимо той да бъде определен поименно, за да му бъде търсена отговорност за извършването на пътнотранспортно нарушение и налагането на санкция. Както свидетелстват приетите в рамките на Директива 2015/413 мерки, това идентифициране е от съществено значение, когато извършеното правонарушение засяга някои пътнотранспортни нарушения, сред които са несъобразената скорост, управлението в нетрезво състояние или пък преминаването на червена светлина [48]. Както посочва австрийското правителство в отговора си на отправените му от Съда въпроси, в главното производство водачът е заподозрян за управление с несъобразена скорост по смисъла на член 2, буква а) от тази директива. Следва да се припомни, че в решение от 4 март 2020 г., Bank BGŻ BNP Paribas [49], Съдът е приел, че разпоредбите на Директива 2015/413 предвиждат, че в дух на лоялно сътрудничество държавите членки трябва да улесняват трансграничния обмен на информация относно нарушения във връзка с пътната безопасност, посочени в член 2, за да улеснят прилагането на санкциите, когато тези нарушения са извършени в държава членка, различна от тази, в която съответното превозно средство е регистрирано, и да допринесат по този начин за постигането на целта на тази директива да се гарантира високо равнище на защита на всички участници в движението по пътищата в Съюза [50]. За тази цел Съдът приема, че трансграничният обмен на информация предполага данните, предоставени от държавата членка на регистрацията, в случая изпълняващата държава, да позволяват да се идентифицират не само собственикът на превозното средство, но и лицето, което според националното право носи отговорност в случай на пътнотранспортно нарушение, за да се улесни изпълнението на евентуални финансови санкции [51].

[46] Вж. член L121-6 от Code de la route (Кодекс за движение по пътищата), в който се установява нарушението „непосочване на водача“, когато собственикът на превозното средство е юридическо лице.

[47] Вж. член 67a от Loi relative à la police de la circulation routière (Закон за пътната полиция) от 16 март 1968 г. (*Moniteur belge* от 27 март 1968 г., стр. 3146), изменен със Закона от 8 май 2019 г. (*Moniteur belge* от 22 август 2019 г., стр. 80518), който е включен в дял V, озаглавен „Наказателно производство, разпореждане за плащане и гражданско съдебно производство“, по-специално в глава IVa, озаглавена „Идентифициране на нарушителя“.

[48] Разглежданото в главното производство задължение съществува независимо какво пътнотранспортно нарушение е извършено, като австрийският законодател има предвид самоличността на лицето, което е „управлявало“ или „паркирало“ превозното средство в определен момент.

[49] C-183/18, EU:C:2020:153.

[50] Вж. решение от 4 март 2020 г. Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, т. 54).

[51] Вж. решение от 4 март 2020 г. Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, т. 55).

76. Това задължение за идентифициране на водача позволява освен това да се преодолеят практическите и техническите трудности, характерни за специфичния сектор на движението по пътищата. Всъщност в зависимост от естеството на нарушението или използвания начин на контрол подвеждането под отговорност за пътнотранспортното нарушение създава затруднения.

77. Пътнотранспортните нарушения имат тази особеност, че полицейските органи често трудно могат да определят със сигурност самоличността на водача при липсата на пряк контакт с него, по-специално когато установяването на нарушенията се извършва без спирането на водача, като неправомерно паркиране, и дори когато нарушението е регистрирано автоматично с помощта на камери, като несъобразена скорост, която е в основата на спора по настоящото дело [52]. В резултат на това някои държави членки, като например Френската република, установяват презумпция за отговорност на титуляря на свидетелството за регистрация за нарушения на правната уредба относно паркирането на превозни средства или заплащането на пътните такси, за които се предвижда само наказание глоба [53].

78. Следователно задължението на собственика на превозното средство да идентифицира водача, който го е управлявал при извършването на пътнотранспортно нарушение, е инструмент, който позволява на държавите членки да подобрят средствата, с които разполагат във фазата на разследването на такова нарушение, като им дава възможност да получат информацията, необходима за установяването на самоличността на извършителя на това нарушение, и следователно за неговото наказване.

79. От тези обстоятелства следва, че неизпълнението на това задължение представлява престъпление със свой собствен предмет и фактически състав и не може да се квалифицира като „съпътстващо престъпление“, както твърди унгарското правителство.

80. Това тълкуване се подкрепя от текста на Споразумението между Република България, Република Хърватия, Унгария и Република Австрия относно улесняване на трансграничното изпълнение на финансови санкции във връзка с нарушения на правилата за движение по пътищата, подписано на 11 октомври 2012 г. [54]. Уточнявам, че съгласно член 18 от Рамково решение 2005/214 то не изключва прилагането на това споразумение, ако дава възможност за излизане извън разпоредбите на Рамковото решение и допринася за по-нататъшно опростяване на процедурите за изпълнение на финансови санкции. Несъмнено, както посочва австрийското правителство, въпросното споразумение не е приложимо ratione temporis към настоящото дело, тъй като по отношение на него споразумението влиза в сила на 28 август 2018 г. Струва ми се обаче, че неговите разпоредби са интересни. Всъщност както решаващата, така и изпълняващата държава в случая са страни по споразумение, което по силата на член 6, параграф 1 има за цел да установи сътрудничество за целите на трансграничното изпълнение на решения, изискващи заплащане на финансови санкции за нарушения на правилата за движение по пътищата.

81. Съгласно член 1, параграф 1 от Споразумението от 11 октомври 2012 г. обаче „нарушенията на правилата за движение по пътищата“ включват не само пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата, посочени в член 2 от Директива

[52] Вж. трето съображение от споразумението, посочено в точка 61 от настоящото заключение.

[53] Вж. член L121—2 от Кодекса за движение по пътищата.

[54] Наричано по-нататък „Споразумението от 11 октомври 2012 г.“.

2015/413[55], но и нарушения, свързани с *неоказване на съдействие* от ползвателя или собственика на превозното средство или от всяко друго лице, заподозряно, че е извършило нарушение на правилата за движение по пътищата, ако тези нарушения са предвидени в законодателството на държавата, на чиято територия е извършено нарушението. В този смисъл от член 1, параграф 2 от това споразумение следва, че установеното от държавите — страни по него, сътрудничество включва изпълнението на решение, изискващо заплащане на финансови санкции, наложени по-специално поради неоказването на съдействие от собственика на превозното средство, което е участвало в извършването на нарушение на правилата за движение по пътищата.

82. Тълкуването, което предлагам, се подкрепя и от практиката на Европейския съд по правата на човека. Всъщност в решение по дело Weh с/у Австрия[56], в областта на пътнотранспортните правонарушения той ясно разграничава наказанието, наложено на собственика на превозното средство, който не е разкрил самоличността на водача, отговорен за извършването на пътнотранспортно нарушение, и то в нарушение на задължението си по член 103, параграф 2 от KFG 1967, от наказанието, което може да му бъде наложено за извършване на пътнотранспортното нарушение.

83. Ето защо при сегашното състояние на правото на Съюза считам, че задължение като разглежданото в случая, по силата на което собственикът на превозно средство е длъжен да разкрие самоличността на водача, за когото се подозира, че носи отговорност за извършването на пътнотранспортно нарушение, е разпоредба за движение по пътищата по смисъла на член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214, и че неизпълнението на това задължение представлява „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“ по смисъла на тази разпоредба.

84. Това тълкуване се подкрепя от целта на Рамково решение 2005/214.

2. Целта на Рамково решение 2005/214

85. Рамково решение 2005/214 има за цел да позволи по-ефективно санкциониране на нарушенията, в частност на пътнотранспортните такива, като въведе механизъм за сътрудничество между националните правоприлагащи органи.

86. От съображения 2 и 4 от Рамково решение 2005/214 следва, че установеното с него сътрудничество има за цел да позволи по-добро изпълнение на финансовите санкции, наложени на собствениците на регистрирани в друга държава членка превозни средства за извършването на нарушения на правилата за движение. Тези нарушения имат трансгранично измерение и могат да бъдат особено тежки. Следователно целта е да се осигури по-ефикасно наказване на посочените нарушения, което с възпиращото си действие трябва също да насърчи водачите да спазват правилата за движение по пътищата на държавите членки, през които преминават.

[55] След отмяната на Директива 2011/82 от Съда с решение от 6 май 2014 г., Комисия/Парламент и Съвет (C-43/12, EU:C:2014:298), поради погрешно правно основание, тя е заменена от Директива 2015/413, чието съдържание е идентично с това на Директива 2011/82.

[56] Решение на ЕСПЧ от 8 април 2004 г., Weh с/у Австрия, CE:ECHR:2004:0408JUD003854497, § 52—56. Вж. също решение на ЕСПЧ от 24 март 2005 г., Rieg с/у Австрия, CE:ECHR:2005:0324JUD006320700, § 31 и 32.

87. В този контекст изключването от кръга на пътнотранспортните нарушения, посочени в член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214, на нарушение като разглеждането, свързано с неизпълнение на задължението за идентифициране на водач, заподозрян, че носи отговорност за извършването на пътнотранспортно нарушение, според мен застрашава постигането на тази цел.

88. Всъщност подобно изключване би могло да лиши компетентния орган на решаващата държава от възможността да наложи наказание на собственика на превозно средство, когато това превозно средство е регистрирано в друга държава членка. Това би довело до нарушаване на равното третиране, но най-вече би лишило компетентния орган на решаващата държава от възможността да преследва и наказва водачите на превозни средства, регистрирани в друга държава членка, които са виновни за пътнотранспортно нарушение на територията на решаващата държава, въпреки че същите могат да представляват риск за другите участници в движението в Съюза.

89. Несъмнено нарушение като разглеждането, изразяващо се в неизпълнение на задължението за идентифициране на водача, на пръв поглед представлява леко престъпление, тъй като не води нито до материални щети, нито до жертва на пътя. Струва ми се обаче, че кумулативният му ефект на цялата територия на Съюза е от голямо значение, а наказването му — основополагащо, за да се гарантира спазването на правилата за движение по пътищата в пространство без вътрешни граници. Всъщност разглежданото задължение за идентифициране се прилага независимо какво е пътнотранспортно нарушение, извършено от водача на превозното средство. Може да става въпрос за леко пътнотранспортно нарушение като незаконно паркиране, въпреки че по отношение на такова нарушение законодателят на Съюза е предвидил, че компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае или изпълни решението, ако финансовата санкция е по-малка или равна на 70 EUR[57]. Може да става въпрос и за по-тежко нарушение, като пресичане на червена светлина или превишаване на скоростта, което е в основата на настоящото дело. Това поведение обаче отразява ежедневния опит на цялата територия на Съюза. Струва ми се, че лишаването на решаващата държава от средства за преследване и наказване на такова поведение с мотива, че разглежданото превозно средство е регистрирано в друга държава членка, е несъвместимо с волята на законодателя на Съюза да установи пространство на свобода, сигурност и правосъдие, основано на съдебното сътрудничество между държавите членки.

90. С оглед на всички изложени съображения предлагам на Съда да постанови, че член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че нарушението, свързано с „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, обхваща поведение, при което собственикът на превозно средство отказва да посочи водача, заподозрян, че носи отговорност за извършването на нарушение на правилата за движение.

[57] Съгласно член 7, параграф 2, буква з) от Рамково решение 2005/214 компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че наложената финансова санкция е по-малка от 70 EUR или равностойността на тази сума.

V. Заключение

91. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставените от Zalaegerszegi Járásbíróság (Районен съд Залаегерсег, Унгария) преюдициални въпроси по следния начин:

„1) Член 7, параграф 1 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава членка може да откаже да признае и изпълни решение, когато престъплението, така както е определено в правото на решаващата държава членка, не попада в обхвата на престъплението или на категорията престъпления, на които компетентният орган на решаващата държава членка се позовава в приложеното към това решение удостоверение за целите на прилагането на член 5, параграф 1 от посоченото рамково решение.

Компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае и изпълни споменатото решение само доколкото процедурата по консултиране, започнала преди това въз основа на член 7, параграф 3 от посоченото рамково решение, не е позволила да се поправи грешката, която опорочава същото решение.

2) Член 5, параграф 1, тридесет и трето тире от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че нарушението, свързано с „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, обхваща поведение, при което собственикът на превозно средство отказва да посочи водача, заподозрян, че носи отговорност за извършването на нарушение на правилата за движение“.